

Timoteuksen kirje

Timoteuksen seurakunnan rukous- ja tiedotuskirje

lokakuu 2013/Oulu

Timoteuksen luterilainen seurakunta on yksi Suomen evankelisluterilaisen lähetyshiippakunnan jumalanpalvelusseurakunnista. Kutsunamme on julistaa Kristuksen sovintoveren evankeliumia syntien anteeksiantamuksesta sekä synnyttää ja tukea Pyhään Raamattuun perustuvaa luterilaista jumalanpalveluselämää maassamme.

Pida talsessa, Timoteus, se mikä on uskottu sinun hattuusi! (1.Tim 6:20)

Onnellisuuden epäjumala

past. Janne Koskela

Joka ei ota ristiänsä ja seuraa minua, se ei ole minulle sovelias. Joka löytää elämänsä, kadottaa sen; ja joka kadottaa elämänsä minun tähteni, hän löytää sen. (Matt 10:38-39)

Tyytyväisyys. Oma paikka, oma aika. Täyttymyksen tunne. Merkitys ja mieli. Kukapa ei tahtoisi olla onnellinen. Onnellisuus, niin kuin kaikki hyvät asiat, on kolmiyhteisen Jumalan keksintöä.

Jumala loi ihmisen kykeneväksi tuntemaan onnellisuutta. Mutta niin kuin kaikkia Jumalan hyviä lahjoja, myös onnellisuutta voidaan käyttää väärin. Onnellisuudesta elämässä voi tulla itsetarkoitus. Se voi muuttua ja on ajassamme muuttunut miellyttävästä seurauksesta päämääräksi sinänsä, ja jos onnellisuuskonsultteja on uskomisen, suorastaan kansalaisvelvollisuudeksi. Syntiinlankeemuksen maailmassa onnellisuutta tavoitellaan usein keinoja kaihtamatta ja seurauksista välittämättä. Ja mikä pahinta, ohi Jumalan. Onnellisuudesta on tullut yksi aikamme eniten palvotuista epäjumalista, jota kumarretaan niin yhteiskunnassa kuin kirkossakin.

Tämä epäjumala saarnaa näin: "Kukaan ja mikään ei saa tulla sinun onnellisuutesi esteeksi. Sinulla on oikeus täyttymykseen. Onnellisuus on tärkeämpää kuin velvollisuus tai uskollisuus. Onnellisuus on tärkeämpää kuin palvelu tai luotettavuus. Onnellisuus on tärkeämpää kuin totuus. Sinulla on velvollisuus itseäsi kohtaan - sinun tulee tehdä itsesi onnelliseksi, maksoi mitä maksoi. Jos Jumala, aviopuoliso, lapset, ikääntyneet vanhemmat, seurakunnan palvelutyö, kutsumus yhteiskunnassa tai mikä tahansa luotu käy poikkiteloin onnellisuutesi kanssa, sinulla on oikeus ja velvollisuus hankkiutua näistä esteistä eroon." Tällaisen

onnellisuuden maalipinta rapistuu nopeasti siellä, missä onnellisuutta elämän tarkoituksena tavoitellaan uutterasti. Takaa paljastuu sama vanha valhe: "Ei, ette te suinkaan kuole! Mutta Jumala tietää, että niin pian kuin nielaisette syöttini, löydätte täyttymyksen itsestänne, ilman häntä, ja teistä tulee niin kuin Jumala..."

Sille, joka tavoittelee ainaista onnellisuuden tunnetta elämässään, ja pelkää onnettomuuden tunteita, ei sovi Jeesuksen puhe ristinsä ottamisesta ja elämänsä kadottamisesta.

Elämänsä kadottaminen voi nimittäin aiheuttaa murhetta ja tuskaa. Siinä voi joutua luopumaan jostain itselleen rakkaasta ja mielekkästä. Samoin ristin vaivojen ja häpeän kantaminen Kristuksen nimen tähden ei sovi sille, joka tahtoo olla aina ja pelkästään onnellinen. Kärsimys, vaino, menetykset ja vankeus voi tuntua pahalta ja tehdä jopa onnettomaksi, ainakin hetkellisesti. Se, joka tahtoo aina tuntea olevansa omalla paikallaan ja vapaasti toteuttaa itseään, voi pettyä karvaasti huomattessaan, että Jumalan antama kutsumus tuo paljon työtä ja tekemistä, väsyttää, sitoo ja turhauttaakin tekijäänsä. Siksi nykyajan yleisin vastaus Jumalan kutsuun taitaa olla: "Herra tässä olen! Lähetä joku muu!"

Jeesus kutsui Paavalin kärsimään nimensä tähden, ja totisesti piti lupauksensa (ks. Apt 9:15-16 ja esim. 2. Kor 11:23-33). Sebedeuksen pojille hän lupasi kärsimyksen maljaa ja verikastetta (Mark 10:38-39) ja Simon Pietarille vastentahtoista matkaa toisten vyöttämänä (Joh 21:18). Tunsivatko nämä Herran apostolit pelkkiä onnellisuuden tunteita vainojen ja vaivojen keskellä, vankeudessa, ruoskittavana, mestauslavalla? Tuskin. Tunsivatko he saavansa joka hetki toteuttaa itseään juuri itselleen ominaisella tavalla? Tuskin. Vastasivatko he Herran kutsuun vasta, kun olivat saaneet oman elintasonsa tarpeeksi korkeaksi, asuntolainan maksettua ja lapset kasvatettua? Ei, vaan kaiken sen keskeltä he "jättäen kaiken seura-

sivat Jeesusta.” Olivatko he onnellisia Herralta saamaansa palvelutehtävässä? Luultavasti. Saivatko he maallisen matkansa päätyttyä ikuisen levon ja autuuden autuutemme Jumalalta? Varmasti!

Jumala tahtoo meidän onnellisuuttamme, mutta pitkällä tähtäimellä, ei helppoina pikavoittoina. Hän on maksanut Pojassaan todellisen onnellisuutemme hinnan, sovittanut synnit, jotta saa meidät kerran kanssaan taivaan autuuteen, ja hän tahtoo antaa elämällemme tarkoituksen, joka on syvempi ja tärkeämpi kuin pelkkä onnellisuus ja tyytyväisyys.

Syvimmällä tavalla onnellisuus voi toteutua, kun kaikki uskonkappaleet ovat ihmisen elämässä tasapainossa.

Kun ihminen on Jumalan luomana omalla paikallaan, omassa kutsumuksessaan ja sinut ympäristönsä kanssa, itsensä kanssa, menneisyytensä, tunteidensa ja tarpeidensa kanssa. Kun ihminen saa elää Kristuksen sovitus työn piirissä, synnit anteeksisaaneena, omatunto puhtaana. Kun ihminen saa olla vastavuoroisen rakkauden ja palvelun suhteessa Jumalaan ja lähimmäiseen, kun hän saa elää Kristuksen seurakunnan yhteydessä, Pyhän Hengen työkalujen äärellä ja rakentua ja rakentaa omalta osaltaan Elävän Jumalan temppeliä joka koostuu elävistä kivistä. Onnellisuus on kolmiyhteisen Jumalan keksintöä, niin kuin kaikki hyvä asiat luomakunnassa. Se on seuraus ja miellyttävä sivutuote siitä, että ihminen elää omalla paikallaan ja oikeassa yhteydessä.

Onnellinen se, jonka auttaja on Jaakobin Jumala, onnellinen se, joka turvaa Herraan, Jumalaansa. (Psalmi 146:5)

Kuulumisia Timoteus-yhteisön talousrintamalta

Jukka Kemppainen

Timoteuksen tulot tammikuusta 2013 syyskuun loppuun asti ovat olleet keskimäärin 4100€ kuukaudessa ja menot keskimäärin 3840€ kuukaudessa. Plussaa on kertynyt yhteensä 2390€. Tämä vuoden menoista puuttuu lähetyshiippakuntamaksu 2531€ sekä osuutemme Luther-säätiön keskustuimistokuluista. Ensi vuoden budjetissa ja taloustiedoissa nämä menot ovat mukana. Kokonaisuutena tähän mennessä tulot ja menot ovat suurin piirtein yhtä suuret, Jumalan kiitos! Keräys uusien ehtoollisvälineiden hankkimiseksi tuotti 900€. Se on hyvin lähellä juuri postiin kolahtaneen uuden kaluston hintaa.

Lähetyshiippakunnan pohjoisen ja itäisen alueen talous on kuitenkin noin 30 000€ tappiolla. Monessa seurakunnassa on paljon opiskelijoita ja eläkeläisiä, ja yhdessä olemme opettelemassa pois ”manulle illallinen” -tyyppisestä ajattelusta, jossa seurakunnan rahat vain tulevat jostain, ja ilmaiset, runsaat palvelut kuuluvat jokaisen perusoikeuksiin.

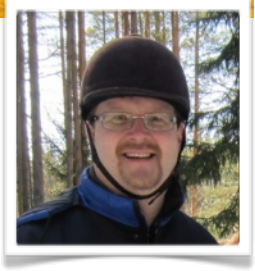
Lähetyshiippakunnan talous ei perustu varmoihin verotuloihin vaan vapaaehtoihin lahjoituksiin. Mikä saa minut ja sinut antamaan säännöllisesti rahaa kuukaudesta toiseen, vuodesta toiseen Timoteuksen toimintaan? Meidän perheessä hyvät lupaukset joutuvat ja ovat joutuneet koetukselle, kun auton korjaukseen on mennytkin yllättävän paljon rahaa, työkaluilla tuntuu olevan rahaa vaikka viikottaiseen pilettämiseen, masennus pilkistää yhä uudelleen pintaan tai usko Kristukseen ei tunnu miltään. Monta kertaa olen herännyt keskellä yötä murehtien. Silloin ”Älkää mistään murehtiko” filippiäiskirjeestä on antanut toivoa.

Näiden mietteiden ja kysymyksien keskellä mieleeni tuli meidän kaksostyttöjen ensimmäinen vuosi. Olimme nuoria, kokemattomia vanhempia, joilla pinna oli monesti tiukalla lasten väärän unirytmien vuoksi. Varsinkin yöllä hellät tunteet omia lapsia kohtaan olivat pääosin hukassa mutta vai pat tuli vaihdettua ja pienokaiset saivat äidiltä maitoa. Tässä on myös häivähdys Kristuksen seurakunnasta. Vaikka hellät tunteet eivät aina ole päällimmäisinä, tehtävät pitää hoitaa. Mutta lopulta vastaus esittämääni kysymykseen tulee meidän ulkopuolelta. Jumalan armo Kristuksessa saa meidät liikkeelle, kantaa ja rohkaisee.

Viisi vuotta sitten olin sairaalomalalla työuupumuksen ja masennuksen vuoksi. Silloin ymmärsin, että Jumalan armo kantaa vaikka sisältäni löytyy heikkoutta, laiskuutta ja syvää syntiä, joita en haluaisi paljastaa muille. Jumalan armo Kristuksessa kantaa, vaikka elämän tuet romahtavat kokonaan. Jumalan armo ja uskollisuus tulevat esille erityisesti, kun oma usko ja jaksaminen ovat lopussa. Joskus olen tuskaillut onko usko Jeesukseen turhaa, olenko minä ja kaikki kristityt maailman surkuteltavimpia ihmisiä? Oliko Jeesus vain ihminen vai Jumalan Poika, jonka sanat kantavat? Maailman tärkein kysymys. Hauta oli tyhjä. Jeesus ilmestyi naisille ja pelokkaille opetuslapsille. Hänen käsissä oli nauhan jäljet. Onko minulla mitään toivoa, jos ja kun teen syntiä tieteen tahtoon lyöden nauvoja Jeesuksen käsiin? Opetuslapset saivat uuden voiman ja rohkeuden heikkouden keskelle. Ei Jumala tehnyt heistä supermiehiä. Avuttomuuden ja heikkouden keskellä olen huutanut hiljaa kuin opetuslapset: ”Herra armahda! Keneen voin turvata? Ainoastaan sinulla on iankaikkisen elämän avaimet”.

Tänään ylösnoussut Kristus puhdistaa meidät syntisäkit kaikesta synnistä ja synnyttää elämää meissä. Hän rohkaisee minua ja sinua käyttämään seurakunnassa talenteja, jotka Hän on antanut meille. Jumalan armosta saan nyt toimia talousvastaavana. Uskollisuus pienissäkin tehtävissä on Jumalan mieleen.

Saamme kantaa rukkouksin Timoteuksen ja Lähetyshiippakunnan työntekijöitä ja vastuunkantajia. Jeesus Kristus on antanut pastorien tehtäväksi julistaa lakia ja evankeliumia; meidän tehtävä on huolehtia muista tehtävistä, palkoista ja seurakunnan muista menoista. Esirukous ja rahan antaminen eivät ole pelastuksen ehto tai pakko vaan kyse on siitä, että Jumalan työtovereina teemme työtä perheemme, lastenlapsiemme, Suomen kansan ja kaikkien kansojen juurruttamiseksi Kristuksen armoon, ainoaan asiaan, joka kantaa läpi elämän ja läpi kuoleman.

Lähdimme perheemme kanssa kolme vuotta sitten lähestytyöhön Kaukasukselle. Ensimmäiset tiimimme työntekijät olivat tulleet maahan vasta pari-kolme vuotta meitä aiemmin. Työ on siten vasta aivan alkuvaiheissaan. Tässä kuitenkin hieman ajatuksia matkan varrelta.

Pari vuotta sitten aloitimme suomalaisen työtiimimme kanssa paikallisenkielisen raamattupiirin, johon kutsumme ihmisiä Sanan äärelle. Vakiokävijöitä on vain muutama, mutta kirkkovuoden suurempiin juhliin on saatu mukaan toistakymmentä paikallista. Millaista sitten on ollut aloittaa työ nollasta uudessa maassa, uuden kulttuurin parissa, uudella kielellä? Monet meille suomalaisille itsestään selvät, vuosisatojen aikana muotoutuneet asiat on täytyntä miettiä toisessa kontekstissa uudelleen: Mikä on kirkkorakennuksen merkitys ja antaako kohdemaan tilanne edes vapautta julkiseen kokoontumiseen? Mihin aikaan paikallisten on luontevaa kokoontua? Miten liturgia ja sen muodot istuvat paikalliseen käsitykseen uskonnollisesta tilaisuudesta? Mikä on palavan kynttilän merkitys paikallisessa kulttuurissa? Onko olemassa valmiiksi käännettyjä liturgian osia, kuten synnintunnustusta tai uskontunnustusta, ja jos on, niin ovatko käännökset hyviä? Mistä löytyy paikallisenkielisiä, sanomaltaan hyviä lauluja? Kuulostavatko länsimaiset melodiat liian vieraalta itämaisessä korvassa? Ovatko paikalliset tottuneet yhteen ääneen lukemiseen tai laulamiseen? Kuinka paikalliset saataisiin osallistettua, niin että he kokisivat tilaisuuden omakseen, eivätkä vain ulkomaalaisten jutuksi? Tässä muutamia niistä kysymyksistä, joita olemme joutuneet miettimään, ja miettimme osittain edelleen.

Päädymme aloittamaan sunnuntain kokoontumiset eräänlaisena raamattupiirin ja sanajumalanpalveluksen välimallina: mukana on tuttuja osioita, kuten synnintunnustus, uskontunnustus ja Isä Meidän -rukous, sekä lauluja. Saarnan tilalla on raamatuntutkiskelu paikalliselle kielelle käännettyjen Mailis Janatuisen ilosanomapiirikysymysten pohjalta. Tämä oli hyvä ratkaisu työntekijäporukkamme kannalta, jonka kielitaito oli vielä alkumetreillä. Aluksi kysyimme tekstiin liittyvän kysymyksen ja annoimme paikallisten keskustella siitä. Vaikka keskustelun sisältö jäikin osittain hämärän peittoon, siirryimme aina sujuvasti seuraavaan kysymykseen. Ilosanomapiirin ajatushan onkin, ettei vetäjä puutu liiaksi keskusteluun. Kielitaidon kehittyessä olemme kuitenkin osallistuneet keskusteluun tuoden esille Raamatullisia näkökulmia pohdittaviin asioihin.

Jatkuvana haasteena on löytää uusia ihmisiä Sanan äärelle. Alueen valtauskonto on islam, tosin kyseessä on yksi maallistuneimmista islamilaisista maista: moskeijassa käynti ja Koraanin lukeminen on hyvin vähäistä, eikä suurta kiinnostusta uskonnollisiin asioihin ole. Uusien ihmisten kutsuminen raamattupiiriin on pitkälti meidän lähettien

vastuulla. Uskon-asioista puhuminen ei ole paikallisille useinkaan luontevaa, todennäköisesti maan uskontokielteisestä historiasta johtuen. Avaintekijä paikallisten omaan aktiivisuuteen on tietysti, että he saisivat ensin itse löytää Jeesuksen ainoana pelastustienä. Raamattupiirin osalta emme voi olettaa automaattista kasvua, sillä realiteetteihin kuuluu myös, että ihmiset voivat lopettaa piiriin osallistumisen.

Lähetyksen pioneerityössä on helppo menettää uskonsa siihen mitä tekee. Voi tulla ajatus: ”kannattaako tämä, näemmekö turhaan vaivaa, tekisikö joku muu tämän paremmin?” Tällaiset lannistavat ajatukset ovat kuitenkin pikemminkin vastustajan kuin lähettäjän, Jeesuksen Kristuksen, ajatuksia. Juuri sielunvihollinen tahtoo masentaa, hajottaa, saada palaamaan maitojunalla kotiin.

Jeesuksen sanoja kuunnellessa tulee kuitenkin toisiin ajatuksiin. Monet kerrat hän on saanut sanoa nämäkin sanat: ”Kuinka he voivat uskoa siihen, josta eivät ole kuulleet? Kuinka he voivat kuulla, ellei kukaan julista?” (Room. 10:14), ”niin käy myös sanan, joka minun suustani lähtee: se ei tyhjänä palaa vaan täyttää tehtävän, jonka minä sille annan, ja saa menestymään kaiken, mitä varten sen lähetän.” (Jes. 55:11) ja ”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsiksi: kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea, mitä minä olen käskennyt teidän noudattaa. Ja katso, minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti.” (Matt. 28:19,20).

Lähetystyössä tulee todelliseksi se, kuinka kaikki on Jumalan ja hänen Sanansa varassa. Emme voi tietää, mikä on työmme tulevaisuus. Luvassa voi aina olla takapakkejakin. Silloin täytyy luottaa Lähettäjään, jonka rakkaus kadonneita lampaita kohtaan on aina kuitenkin suurempaa kuin meidän vajavaisten lähtijöiden ja lähettäjien. Me ihmiset voimme tehdä voitamme, mutta työ on lopulta kokonaan Herran.

Mitä yhteistä on esirukoilemisella, sielunhoidollisella viisaudella, autonkorjaamistaidolla, kahvien keittämällä ja lehtien haravoimisella? Ne ovat kaikki palvelutehtäviä jotka voivat rakentaa seurakuntaa. Paavali puhuu palvelemisen armolahjasta, joka voi saada hyvin monenlaisia ilmentymiä käytännön elämässä. Siitäkin huolimatta, että kaikkia edellä mainittuja ei messun aikana näkyvästi toteuteta eikä edes Raamatussa erikseen mainita. Sanassa kuitenkin sanotaan, että jokaisella on oma tapansa palvella ja kaikki tavat ovat yhteiseksi hyödyksi:

Armolahjoja on monenlaisia, mutta Henki on sama. Myös palvelutehtäviä on monenlaisia, mutta Herra on sama. Jumalan voiman vaikutuksia on monenlaisia, mutta hän, joka meissä kaikissa kaiken vaikuttaa, on sama. Hän antaa Hengen ilmetä itse kussakin erityisellä tavalla, yhteiseksi hyödyksi. (1 Kor. 12: 4-7)

Kahvin keittäminen tai rikkoutuneen autonpolttimon vaihtaminen saattaa tuntua pieneltä ja vähäpätöiseltä tehtävältä, mutta jos teet sen mielelläsi ja koet omaksi jutukseksi, se voi olla juuri sinun tapasi palvella seurakuntaasi. Yhteiseksi hyödyksi nimittäin on, että keitāt kahvit kirkolle ja annat seurakuntalaisille mahdollisuuden viettää vielä hetken Herran huoneessa messun jälkeen toisten kristittyjen kanssa seurustellen.

Pienessäkin seurakunnassa, kuten Timoteuksella, on tarvetta monenlaisille palvelutehtäville ja monenlaisten taitojen osaajille. Jos jokin idea, ajatus tai haave on mielessäsi, kerro siitä rohkeasti Janne-pastorille tai esimerkiksi jollekin hallituksen jäsenistä. Monenlaisia tekijöitä tarvitaan! Palvelukseen halutaan eläviä kiviä yhteistä rakennusta rakentamaan ja sen osana rakentamaan, yhteiseksi hyödyksi.

Yhteystietoja

Timoteuksen seurakunnan pastori Janne Koskela on käytettävissäsi, jos sinulla on kysyttävää seurakuntaan liittyen, haluat ripittäytyä, keskustella hengellisistä asioista tai selvittää oman elämän sotkuja ja umpikujia. Ota rohkeasti yhteyttä! gsm 050 3667747, email janne.koskela@luthersaatio.fi. Pastorin puhelinpäivystys-ajat: su klo 16-17.30, ke klo 10-12.

Pastori Jyrki Anttinen: gsm 040 - 5838042, email. jyrki.anttinen@luthersaatio.fi

Tiliyhteys: FI59 1023 3000 2354 52 viite 6363

Keräyslupa 2020/2011/3079

Rukoile kanssamme!

Kiitämme:

Jumalan armon täyteydestä Kristuksessa sekä armonvälineiden osallisuudesta.

Jumalan perheväen yhteydestä.

Lähetysshiippakunnasta ja piispa Ristosta.

Pyydämme:

Siunausta työn suunnitteluun ja kaikkiin kohtaamisiin

Viisautta ja johdatusta lähetysshiippakunnan rakennustyöhön

Siunausta Janne- ja Jyrki-pastorille ja heidän perheilleen sekä Risto-piispalle ja vaimollensa Marja-Liisalle

Siunausta Typön, Aitan ja Mayn perheille lähetyskentillä.

Siunausta Jarai-kansalle ja muille vainotuille ympäri maan piirin. Erityisesti muslimimaiden vainotuille kirkkoille.

Jumalan huolenpitoa talousasioihin - uskollisia tukijoita ja esirukoulijoita.

Armon ja armolahjojen täyteyttä seurakunnalle.

Vastuunkantajia ja sitä, että kaikki saisivat löytää oman paikkansa seurakunnassamme.

Uskollisuutta vähässä ja palvelijan mieltä.

Jumalan siunausta ja herätystä koko Suomen ev. lut. kirkolle, sen jäsenille, paimenille ja päättäjille sakenevan pimeyden keskelle.

Kaikkien maailman uskovien yhteyttä.

Messu joka sunnuntai klo 10.30. Tuulimyllynkatu 18

Raamattupiiri kodeissa perjantaisin klo 18-19.30

Tervetuloa!

